

Nøies vi da med ved de andre Lønningslove at give disse Love? Dpføre vi da ikke disse Indtægter og Udgifter paa Finantsloven, og er det ikke den bevilgende Myndigheds konstitutionelle Ret gennem Finantsloven, om den vil, at vedtage Forandringer i disse Love? Men naar Indtægterne og Udgifterne ikke komme ind paa Finantsloven, hvor er saa Bevillingsmyndigheden? Man slaar ved Lov disse Lønninger fast; men naar der ikke hvert Aar paa Finantsloven bliver Spørgsmaal om, hvorvidt disse Lønninger skulle bevilges, er Bevillingsmyndigheden tagen bort fra Rigsdagen. Det er saa klart som, at 2 og 2 er 4. Jeg har altsaa Ret til at sige, at ved denne Lov, som den foreligger fra Regjeringens Side, fraskriver man sig den aarlige Bevillingsmyndighed over alle disse Midler; man lader Ministeren administrere efter disse Lønningsfætter, som her ligge for, uden at man har videre Indflydelse derpaa, og saalænge Ministeren ikke mener, at der er Grund for ham til at ønske Forandring i Forholdet, er Rigsdagen uden nogensomhelst Myndighed med Hensyn til Anvendelsen af disse Midler og vil ikke kunne sætte nogen Forandring i Loven igjennem, selv om denne haardt maatte trænge dertil, fordi Forandringen skal sættes igjennem ved Lov, som Regjeringen kan negte sit Samtykke til, og der ikke skal spørges Bevillingsmyndigheden om Tilladelse til at afholde disse Udgifter. Jeg vedbliver altsaa at paastaa, at, hvis denne Lov bliver vedtagen, som den foreligger, fraskriver Rigsdagen sig Bevillingsmyndighed med Hensyn til disse store Indtægter, som ikke engang gennem en særlig Fond skulle komme ind paa Finantsloven. — Efterat jeg havde bedt om Ordet, har det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgfreds (Klein) haat Ordet igjen, og der er nogle Punkter i hans sidste Uttringer, som jeg, da jeg nu engang har Ordet, ikke kan undlade at tage Hensyn til. Det ærede Medlem henviste til, at, naar denne Lov var vedtagen, kunde man begynde at arbejde videre. Sa, ganske vist, men Enhver vil sige sig selv, hvad det vil betyde at arbejde videre. Han henviste til Revisionen om 10 Aar. Lader os spørge os selv: hvad have vi opnaaet ved den

hidtidige Revision af Love? (Vil: At det maa anses for bedst at udelade Revisionsparagrafen.). Det ærede Medlem skal ikke tage den gode Grund fra sin Kollega, som ligger i, at vi skulle have en Revision, men i ethvert Fald vil jeg ikke nu indlade mig med det ærede Medlem om dette; jeg holder mig til, hvad det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgfreds sagde. Han sagde, at vi kunde trøste os med Revisionsbestemmelsen, og saa siger jeg: hvad have vi faaet ud af disse Revisionsbestemmelser? Har det ikke vist sig, at selv naar der bliver Tale om den mest moderate Medsættelse, modsætter Ministeriet sig. Den ærede Taler skulde have henvist til, at vi kunde vente en anden Regjering, og at vi da kunde begynde at arbejde videre; thi det var den eneste Udfigt, om vi kunde faa en anden Regjering, der stod paa et helt andet Godfæste end det, den nuværende eller de fleste hidtidige Regjeringer have staaet paa. Den ærede Taler gjentog den dristige Paastand, at, dersom man vedtog denne Lov, var Principet om Statens fulde Myndighed over disse Midler staaet fast. Jeg har bevist, troer jeg, at dette ikke er rigtigt, jeg har bevist, troer jeg, at, naar man vedtager denne Lov, har man staaet fast, at Rigsdagen ikke har den Myndighed over disse Midler, som den ellers har over Statens Indtægter, saa har man staaet fast, at man opgiver at faa denne Indflydelse. Og saa sagde det ærede Medlem, at, naar vi vedtog Flertallets Forslag og saaledes ingen Lov fik denne Gang, kom vi ind i et Uføre. Nu beder jeg ærede Medlemmer lægge Mærke til, at det, vi komme ind i, er den nuværende Tilstand, og jeg tager til Indtægt, hvad det ærede Medlem indbrommede, at den nuværende Tilstand er et Uføre. Altsaa, det ærede Medlem har erkjendt, at, hvad vi ere i, er et Uføre, og naar vi ikke faa Loven, blive vi i det. Sa, det er rigtigt; men det bestyrker ogsaa min Mening, at, netop fordi vi ere i et Uføre, kan det ikke lade længe vente paa sig, inden vi søge at komme ud af det. Det ærede Medlem sluttede med, at vi kunde være visse paa, at denne Regjering ikke gif videre, og dert giver jeg ham Ret. Jeg har desværre ikke nogen Tro paa, at denne Regjering